

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.III.30.104/2015/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Fodor László (ügyvéd címe) ügyvéd által felperes neve (Cg.01-09- ..., felperes címe) felperesnek - a Dr. Batai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Batai Zsolt ügyvéd, ügyvédi iroda címe) által képviselt alperes neve (Cg.09-09- ..., alperes címe) alperes ellen villamos energiadíj megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2015. január 14. napján kelt 6.G.40.158/2012/41. számú ítélete ellen az alperes 42. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon tárgyaláson kívül - tanácsülésen - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékhatalóság külön felhívására - 1 434 500 (egymillió-négyszázharminchéromezer-ötszáz) Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket, és 15 (tizenöt) napon belül a felperesnek 323 850 (háromszázhuszonháromezer-nyolcszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes jogelődje az E. Korlátolt Felelősségű Társaság (mely cég 2008. június 30. napjával beolvadt a felperesi kft-be), mint energiakereskedő és az alperes, mint fogyasztó - az alperes székhelye szerinti ..., ... út 40. szám alatti fogyasztási helyre - 2008. február 14. napján „Teljes ellátásról szóló villamos energia adásvételi szerződés” megnevezésű megállapodást kötött.

A szerződés 1. pontja szerint annak tárgyát képezte a felperes jogelődje által a szerződésben meghatározott időtartamon belül az alperes részére a szerződésben meghatározott villamos teljesítménnyel történő rendelkezésre állás, és az alperes teljes villamos energia igényének ellátása a szerződésben és annak mellékleteiben meghatározott feltételek szerint.

A szerződés 2. pontjában a felperes jogelődje kötelezettséget vállalt arra, hogy a szerződés időtartama alatt az alperes mindenkor igénye szerinti villamos energia mennyiséget a csatlakozási pontokon keresztül a területileg illetékes Elosztói engedélyes közreműködésével leszállítja, az alperes pedig kötelezettséget vállalt arra, hogy az átadott villamos energiát átveszi, és annak díját a szerződés rendelkezései szerint megfizeti. A

szerződött villamos energia mennyiséget a szerződés időtartamára a felek várhatóan 1,72 GVH mennyiségben határozták meg azzal, hogy a kereskedő kötelezettségeinek teljesítési helye az átviteli hálózat.

A felek a szerződés 3. pontjában a mennyiségi elszámolás kérdésében úgy állapodtak meg, hogy a tárgyhónap 1/4 órás átlagteljesítményeire, valamint az elfogyasztott villamos energia mennyiségre vonatkozó adatokat a területileg illetékes elosztói engedélyes a mért 1/4 órás terhelési adatok összesítésével továbbítja a kereskedőnek. A kereskedő és a fogyasztó közötti elszámolás az Elosztói engedélyes által közölt 1/4 órás adatokon alapul, a felek ezt tekintik az átadott villamos energiának.

A szerződés 4. pontja szerint az átadott villamos energia díja a szerződés 1. számú mellékletének 1. pontja szerint meghatározott egységgel és eljárás szerint számított díj, az általános rendszerhasználati díjakat pedig az alperes közvetlenül tartozott megfizetni a területileg illetékes elosztói engedélyes részére. A felperes a számláit az adott tárgyhónapra, mint elszámolási időszakra állította ki, és azt a következő hónap 15. munkanapjáig bezárólag postázta az alperes részére. Az alperes a számlák összegét a kiállítástól számított 30 napon belül volt köteles átutalással kiegyenlíteni. Késedelmes fizetés esetére a felek a mindenkorin jegybanki alapkamat kétszeresének megfelelő mértékű késedelmi kamat megfizetését kötötték ki (a szerződés 5. pontja).

A felek a szerződést határozott időtartamra (2008. március 1. 00 óra - 2008. december 31. 24 óra) kötötték (a szerződés 7. pontja).

A területileg illetékes elosztói engedélyes az E.T. Zártkörűen Működő Részvénytársaság.

A 2008. március 1. és 2008. október 20. napja közötti elszámolási időszakban a szerződés szerinti alperesi fogyasztási helyen a ... gyári számú ... típusú fogyasztásmérő volt felszerelve, 3 db., fázisonként 1 db. ... típusú ..., ... és ... gyári számú ... áttételű, azaz 320-as szorzószámú áramváltóval, ennek megfelelően a fogyasztásmérő a mért adatokat 320-as szorzóval szorozta fel.

Az E.D. Zrt. alkalmazottai - az elosztói engedélyes megbízásából - 2008. október 16. napján az alperesi fogyasztási helyen ellenőrzést tartottak. Az ellenőrzésen az ... sorszámú jegyzőkönyvet, valamint az ún. ellenőrzési lapot állították ki, mindkét okiratot az alperes ügyvezetője, Rné F.Á. aláírta.

A jegyzőkönyvben rögzítették, hogy a fogyasztásmérő berendezések épületen kívül, zárt szekrényben találhatóak. Az ellenőrzést végzők megállapították, hogy „a fogyasztási helyen a ... gyári számú 3 fázisú mérőhöz tartozó áramváltók adattábla szerinti áttétele ... A mindhárom fázisban. Az azonos fázishoz tartozó mért áram értékek (mérősor kapocs, áramváltósín) áttétele ettől eltérően R fázis: 827/1,8 A, áttétel: 459, S fázis: 939/1,78 A, áttétel: 527, T fázis: 731/1,54 A, áttétel: 474.”. A jegyzőkönyv szerint a fogyasztási mérőhelyről, valamint az áramváltókról lezárt állapot szerint a helyszínen 5+2 db fényképfelvétel készült. Az ellenőrzést végzők a mérőhelyet áramszolgáltatói zárópecséttel, illetve zárószelvényvel lezárták.

Az áramváltók cseréjét a „B-V” Bt. alkalmazottai 2008. október 20. napján végezték el, a leszerelt áramváltókat a felperes megbízásából eljáró energiaellenőrök bedobozolták és lezárták, arról „Ellenőrzési lap” megnevezésű okiratot állítottak ki, azt Rné F.Á. aláírta.

A leszerelt és bedobozolt áramváltókat a felperes megbízásából I.K. igazságügyi szakértő 2008. december 15. napján laboratóriumi körülmények között megvizsgálta. A vizsgálat során megállapította, hogy „a vizsgált áramváltók tényleges adatai nem egyeznek a valódi adataikkal a mérésre felhasználandó tulajdonságok tekintetében. A mért tényleges áttételek 2500/5 Ampernek felelnek meg és nem 1500/5 Ampernek. A vizsgálat arra utal, hogy az áramváltók külső burkolatát, de főként a jobb oldali részt (amelyen az áttétel mértéke látható) eddig ismeretlenek kicserélték.”

A szakértői vizsgálat alapján a felperes jogelődje megállapította, hogy az alperesi fogyasztási helyen a villamos energia elszámolása nem megfelelően történt, a ténylegesen 2500/5 áttételű (azaz 500-as szorzószámú) mérőváltókkal számított fogyasztást 100 %-nak tekintve az 1600/5 áttételű (azaz 320-as szorzószámú) áramváltókkal elszámolt fogyasztás csak a tényleges fogyasztás 64 %-ának felelt meg.

A felperes a felülvizsgálatot és az egyeztetést először a 2007. március 1. - 2008. február 29. napja közötti elszámolási időszakra végezte el.

Az E.T. Zártkörűen Működő Részvénytársaság a 2009. április 17. napján kelt levelével tájékoztatta az alperest, hogy a műszaki ellenőrzés után elvégzett igazságügyi szakértői vizsgálat eredményeképpen megállapítható, hogy az áramváltó adattábláján feltüntetett 1600/5 áttétel a mérések alapján nem megfelelő, a helyes áttétel 2500/5. Tájékoztatta az alperest arról is, hogy ezért a számlák utólagos módosítása szükséges, hibás elszámolást a 2006. június 10. és 2008. október 20. napja közötti időszakra állapított meg, és a megállapított, de el nem számolt energia felhasználást 2 330 632 kW óra mennyiségben határozta meg. Tájékoztatót adott az alperesnek arról is, hogy a számlák utólagos módosítása hosszabb időt vesz igénybe.

Az E.T. Zrt. az alperessel a 2009. június 4. napján kelt levelében a korábbi levelükre (.../2009.) hivatkozva közölte, hogy az alperesi felhasználási helyen - az áramváltók áttételének eltérése miatt - a 2006. június 10. és 2008. október 20. napja közötti időszakra 19 751 089 Ft összegű követelést állapított meg, és tájékoztatta az alperest, hogy 11 havi kamatmentes részletfizetésre jogosultak. Az E.T. Zrt a részletfizetési megállapodást és a készpénz átutalási-megbízásokat pótlólag a 2009. június 4-i levelével (.../2009.) küldte meg.

Az alperes jogi képviselője útján a fenti levelekre adott válaszában a többletfogyasztás tényét nem ismerte el, mivel álláspontja szerint a rendelkezésére álló kimutatások és adatok nem igazolják az eltérést.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság a Cspk.09-10-.../4. számú végzésével az alperes csődeljárását elrendelte, annak kezdő időpontja 2010. október 6. A felperes a csődeljárás során közzétett hitelezői felhívásra 2010. október 18-án kelt levelében a 198. számú J-I. Kft. vagyonfelügyelő felé az alperesi fogyasztási hely szerinti követelését bejelentette. Az általa nyilvántartott tartozás összegét 32 423 229 Ft-ban, az E.T. Zrt. által nyilvántartott tartozás összegét 3 483 899 Ft-ban határozta meg. A vagyonfelügyelő (az ezt követő levelezés eredményeként) 2010. november 8. napján 8 614 239 Ft összeget, mint moratórium alá nem eső fizetési kötelezettséget igazolt vissza azzal, hogy felhívta az alperest a teljesítésre. A vagyonfelügyelő az ezt meghaladó 23 808 990 Ft összeget vitatta.

Az alperes a csődeljárásban, 2011. február 1. napján az 1-44. sorszám alatt megjelölt hitelezőkkel csődegyezséget kötött.

A megállapodás 23. pontja értelmében annak hatályba lépésének feltétele, hogy az adós a moratórium hatálya alá nem tartozó fizetési kötelezettségeit hiánytalanul teljesítse. Így a felperes felé fennálló 6 973 504 Ft és az E.T. Zrt. felé fennálló 1 223 383 Ft összegű követelést is.

A felperes - a kérelmére kibocsátott fizetési meghagyással szemben az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban - a Debreceni Törvényszékhez 2012. október 05. napján benyújtott keresetlevelében az alperest 17 931 559 Ft összegű tőke, annak 2012. július 9. napjától a megfizetés napjáig járó a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata és a perrel felmerült költségei megfizetésére kérte kötelezni.

A felperes a 2008. március 1. és 2008. október 20. napja közötti elszámolási időszakban ténylegesen elfogyasztott villamos energia mennyiség és az erre az időszakra kiszámlázott villamos energia mennyiség különbözetét jelölte meg a 17 931 559 Ft-ban.

Keresetét a szerződéses jogviszonyra, az alperes képviselője által jóváhagyólag aláírt, 2008. október 16-i ellenőrzési lapon és jegyzőkönyvben tett megállapításokra, és az ezen adatok alapján kiállított számlára alapította.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Hivatkozott arra, hogy a felperes az egyezséggel zárult csődeljárás során a 2010. október 18. napján kelt levelében több mint 32 000 000 Ft összegű követelést jelentett be a vagyonfelügyelő részére, abból a vagyonfelügyelő 8 614 239 Ft-ot vett nyilvántartásba. A felperes a vagyonfelügyelői nyilatkozatra észrevételt nem tett, azt nem kifogásolta. Mivel a csődeljárásban bejelentett felperesi igény a 2006. június 10. és 2008. október 20. napja közötti időszakra vonatkozott, így szükségképpen tartalmaznia kellett a perbeli időszakra vonatkozó követelést is. Amennyiben a perbeli követelés nem része a fenti időszakon alapuló követelésnek, akkor pedig azt kell megállapítani, hogy a felperes a perben érvényesíteni kívánt követelését a csődeljárásban elmulasztotta bejelenteni.

Az alperes hivatkozott arra is, hogy bár a jelenleg hatályos Cstv. rendelkezése, amely szerint a bejelentési határidő elmulasztása miatt nyilvántartásba nem vett hitelezői igény jogosultja az adós ellen követelését nem érvényesítheti, 2011. augusztus 4. napjától hatályos, azonban a joggyakorlat a korábbi időszakban is ennek a rendelkezésnek felelt meg. Az alperes álláspontja szerint mivel a felperes a perbeli követelését a csődeljárásban elmulasztotta bejelenteni, úgy jelen perbeli eljárása visszaélészerű, és alaposan feltételezhető, hogy a bejelentést azért nem tette meg, hogy a követelését a csődeljárást megkerülve a későbbi időszakban, teljes mértékben be tudja hajtani. Az alperes e körben hivatkozott a Kúria BH 2014.152. szám alatt közzétett eseti döntésére.

Az alperes a felperes keresetét emellett érdemben, jogalapjában és összecszerúságában is vitatta.

Előadta, hogy a ténymegállapító jegyzőkönyv egyértelműen rögzíti, miszerint a mérőváltók és az azokon elhelyezett zárópecsétek sértetlenek voltak, ebből pedig az következik, hogy vagy a felperesi alkalmazottak végeztek olyan beavatkozást, mely szerint az áttétel nem volt megfelelő, vagy a jegyzőkönyvben rögzítettek nem tartalmaztak valós adatokat és tényeket az áttételekkel kapcsolatban. Hivatkozott arra, hogy az alperes ügyvezetője

kizárólag a vizsgálat tényét és megtörténtét ismerte el az okiratok aláírásával, szakértelem hiányában a ténymegállapítások valóságát nem ítéltette meg.

Az alperes a szakértői bizonyítás után is fenntartotta azt az álláspontját, miszerint a rendelkezésre álló adatok alapján nem állapítható meg, hogy ténylegesen a leszereléstől a bedobozolásig az áramváltókkal mi történt, vitatta, hogy a mérőváltók leszerelési idején a műszaki állapota azonos volt a szakértői vizsgálat időpontjában fennálló műszaki állapottal.

A felperes az alperes ellenkérelmére tekintettel előadta, hogy a csődeljárás megindításakor az alperes valamennyi számlatartozását (kamatokkal és költségekkel együtt) a vagyonfelügyelő részére bejelentette. A csődeljárás megindításakor még csak a 2007. március 1. és 2008. február 29. napja közötti közüzemi szerződéses időszak számlái kerültek felülvizsgálatra, a felperes a perben érvényesített villamos energia díjról a számlát 2012. május 9-én állította ki, és annak esedékessége 2012. június 8. napján volt, ezért egy még létre nem jött követelést a csődeljárásban nem érvényesíthetett. Hangsúlyozta, hogy a villamos energia díjak egyébként sem tartoznak bejelentési kötelezettség alá, a követelése olyan privilegizált követelés, amelynek a megfizetésére az alperes a moratórium ideje alatt is köteles, de az alperes 2013. december 31. napjáig már a nem privilegizált követeléseket is 100 %-os mértékben kiegyenlítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 17 931 559 Ft tőkét, annak 2012. július 9. napjától a kifizetés napjáig félévente a naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű késedelmi kamatát, valamint 2 177 977 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a fentiek szerint állapította meg a tényállást, és a felek jogviszonyára irányadó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 387. §-a, mint anyagi jogi rendelkezés alapján a felperes keresetét megalapozottnak ítélve az alperest a ténylegesen elfogyasztott villamos energia korábban meg nem fizetett díjának a kiegyenlítésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvénynek (Cstv.) az alperes elleni csődeljárás kezdő időpontjában (2010. október 6.) hatályos 10. § (2) bekezdése és a 2011. évi LXV. törvénnyel beiktatott, a 2011. augusztus 4. napja után indult eljárásokban alkalmazandó Cstv. 20. § (3) bekezdése alapján úgy foglalt állást, hogy az alperes csődegyezsége a csődeljárásban részt nem vett, az adóssal szemben követelést be nem jelentő hitelezői igényekre nem terjedt ki.

Az elsőfokú bíróság bár egyetértett alperesnek azzal az álláspontjával, hogy a felperes a fogyasztó irányában nem hivatkozhat a későbbi számlázásra, a perben érvényesített követelése a csődeljárást megelőző időszakra esik, és a követelés fennállásáról a csődeljárás megindítását megelőzően tudomással bírt, azonban a felperes a Ptk. 5. §-a szerinti joggal való visszaélést nem valósított meg. Az alperes által hivatkozott, a BH 2014.152. szám alatt közzétett határozatban megfogalmazott elvek a perbeli esetben nem alkalmazhatóak, mivel a felperes oldalán hiányzik az a szándékos magatartás, amely szerint a csődeljárásban azért nem vett részt, illetve a perbeli követelését azért nem jelentette be, hogy utóbb egy peres eljárásban a teljes követelését érvényesíthesse.

A felperes (a felek levelezése szerint) a perben érvényesített követelését a csődeljárásban azért nem jelentette be, mert arról még a számláját nem állította ki, a csődeljárás megindításakor a követelés pontos összegét nem ismerte. A felperes követelése olyan ún. privilegizált követelés, melyre a moratórium szabályai nem vonatkoznak, és a felperes arra számított, hogy követelését a csődeljárástól és a megkötött csődegyezség tartalmától függetlenül teljes mértékben ki kell elégíteni. Így az alperes a vele szemben korábban folyamatban volt és a perben hivatkozott csődeljárásra tekintettel a felperes követelésétől nem mentesülhet.

Az elsőfokú bíróság ezért a felperes keresetét érdemben vizsgálta.

A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperesi fogyasztási helyen a szorzószám eltérés miatt az elfogyasztott villamos energia mennyiség több volt, mint az elosztói engedélyes által szolgáltatott adatok szerinti villamos energia mennyiség.

A helyszíni ellenőrzés során kiállított ténymegállapító jegyzőkönyv és ellenőrzési lap adatai, valamint a lefolytatott szakértői bizonyítás a felperes állítását igazolták.

P.J. igazságügyi szakértő részletesen megindokolt, alapos szakértői vizsgálat eredményét követően készített szakértői véleménye alapján megállapítható, hogy az alperes a 2008. március 1. és 2008. október 20. napja közötti időszakra 664 984 kWh mennyiséggel kevesebb energia mennyiség díját egyenlítette ki.

A szakértő a perbeli fogyasztási helyre felszerelt készülék 3 áramváltójának megvizsgálása után megállapította, hogy azok áttétele 2500/5 A, a szorzószám 500, a szakértő megállapítása szerint a készülékek burkolatát szétszedték, a mérőváltók belső szerkezetét kicserélték, a mérőváltókban található zárópecsétek hamisak voltak. A szakértői vélemény szerint az áramváltók belső szerkezetének cseréje miatt megváltozott a mérőtranszformátorok áttétele, a számlázás alapjául szolgáló szorzószám, melynek következtében a tényleges fogyasztásnál lényegesen kevesebb elfogyasztott villamos energia került kiszámlázásra, a mérőváltó csere időszakában a mindenkori tényleges fogyasztás 64 %-át számlázták ki 320-as szorzószám alkalmazásával.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a perbeli időszakban az alperes 664 984 kWh ténylegesen elfogyasztott villamos energia díját nem egyenlítette ki.

Az elsőfokú bíróság az alperest a felperes által kiállított számlában megjelölt fizetési határidőtől a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján késedelmi kamat fizetésére kötelezte, annak mértékét pedig - a Pp. 215. §-ára is figyelemmel - a felperes keresete szerint állapította meg. Az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján perköltség viselésére kötelezte. Perköltségként a felperes oldalán az előlegezett eljárási illeték (a közjegyzői eljárásban fizetett díj beszámítása mellett 900 000 Ft), az előlegezett szakértői díj (198 470 Ft), továbbá a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontja, valamint a 4/A. § (1) bekezdése szerint számított (850 000 Ft + áfa, azaz 1 079 500 Ft) ügyvédi munkadíj összegét állapította meg.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének elutasítását; másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak - a felperesi igény

összezszerűségének meghatározására - a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Kérte a felperes perköltségben marasztalását.

Az alperes fenntartotta a csődeljárásra alapított, a felperesi kereset jogalapjával szembeni védekezését. Állította, hogy az elsőfokú ítélet indokolása ellentmondásos, hiszen egyrészt osztotta alperesnek azt az álláspontját, hogy a felperes az alperes irányában nem hivatkozhat a későbbi számlázásra, másrészt rögzítette azt is, hogy a felperes perben érvényesített követelése a csődeljárást megelőző időszakra esik, annak fennállásáról a csődeljárást megelőzően tudomással bírt. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság tényként fogadta el a felperesnek azt a nem bizonyított állítását, hogy követelését a csődeljárásban azért nem jelentette be, mert annak megindításakor a követelés pontos összege előtte nem volt ismert. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság tévesen fogadta el azt is, hogy a felperes oldalán hiányzott a szándékos magatartás, amely szerint a csődeljárásban azért nem vett részt, illetve a perbeli követelést azért nem jelentette be, hogy utóbb egy peres eljárásban a teljes követelését érvényesíthesse.

Azzal is érvelt, hogy a bejelentés elmulasztására jogot alapítani ellentétes az általa korábban hivatkozott jogelvekkel és a Kúria döntésével. A felperesnek a csődeljárásban vitatott követelését peresítenie kellett volna, ennek következtében a bíróság tartalékképzést rendelt volna el, ebben az esetben pedig erre a követelésre is kiterjedt volna az egyezség, azaz megszűnt volna privilegizált követelésnek lenni. A csődeljárás alatt hatályos Cstv. 20. § (2) bekezdése szerint a cső egyezség hatálya ebben az esetben szükségképpen kiterjedt volna a felperes követelésére is. A felperes a vagyonfelügyelő vitatását tudomásul vette, követelését nem peresítette, így a vagyonfelügyelő által vitatott összeg vonatkozásában sem kellett tartalékot képezni.

Állította, hogy a felperesi mulasztás - a felperesi követelés be nem jelentése a csődeljárásban - egyértelműen joggal való visszaélést valósított meg.

Előadta azt is, hogy a felperesi követelés csődeljárásban történő figyelembe vétele nyilvánvalóan befolyásolta volna a hitelezők magatartását, illetve a csődegyezség tartalmát is.

Az alperes a felperesi követelés összezszerűsége tekintetében előadta, hogy a felperes kizárólag azt bizonyította kétséget kizáróan, hogy az áramváltók áttétele nem a feltüntetetteknek megfelelő volt, nem bizonyított azonban sem az alperes által ténylegesen felhasznált áram mennyisége, sem az áramváltók vonatkozásában történt beavatkozás időpontja sem.

Előadta, hogy P.J. szakértő a szakvéleményét ismeretlen eredetű fogyasztási függvény adatforrásra alapította. Az áramváltó cseréjének időpontja is kizárólag felvetéseken alapul. Álláspontja szerint a perben az áramfogyasztással összefüggésben az alperes egyéb termelési mutatóit is vizsgálni kellett volna, a felperes által közölt áramfogyasztás és az áramváltók cseréjének 2006. május végi időpontja kizárólag feltételezéseken alapul.

A felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

Előadta, hogy az alperes a fellebbezésében új tényre, vagy körülményre nem hivatkozott. Ugyanakkor az alperes következetesen figyelmen kívül hagyja, miszerint a villamos-energia díjak a csődeljárás szempontjából ún. privilegizált követelésnek minősülnek, és hogy a perbeli számla több mint egy évvel a csődeljárás befejezését követően, 2012. május 9-én került kiállításra. A felperes a szorzószám eltérésből eredő, a 2007. március 1. és 2008.

február 29-e közötti időszakra vonatkozó tartozást a vagyonfelügyelőnek bejelentette, mert a csődeljárás megindításakor még csak erre a közüzemi szerződéses időszakra vonatkozó számlákat vizsgálták felül. A 2008. március 1-től kezdődő időszakra vonatkozó számlák tekintetében a szorzószám eltérésből adódó felülvizsgálatra és korrekcióra csak 2012. május 9-én került sor, ekkor állította ki a felperes a per tárgyát képező számlát. Az alperes figyelmen kívül hagyja, hogy a Cstv. értelmében a villamos-energia díjak egyébként sem tartoznak bejelentési kötelezettség alá, ezt az ún. privilegizált követelést mind a csődeljárást megelőzően, mind azt követően eleve 100%-os mértékben kell kielégíteni.

Álláspontja szerint a Cstv. 12. § (5) bekezdése csak a bejelentési kötelezettség alá eső követelésekkel kapcsolatos eljárási szabályokat tartalmazza. A privilegizált követelések azért jelentenek kivételt, mert mindentől függetlenül folyamatosan fizetendő, korlátozás alá nem esnek. A felperes követelése mindenképpen 100%-os mértékben került volna kielégítésre, abban az esetben is, amennyiben az már a csődeljárás során létrejön, esedékessé válik és érvényesítésre kerül.

Állította, hogy az alperes által hivatkozott Kúriai döntés mindenben eltérő tényállású ügyre vonatkozik, a követelés már a csődeljárás megindulása előtt fennállt, és nem privilegizált jellegű volt. Az alperes által hivatkozott eseti döntés tekintetében előadta, hogy az az alperes álláspontjával ellentétben éppen azt mondja ki, hogy „önmagában a felperes által szabályszerűen benyújtott hitelezői igény vitatottként történő nyilvántartásba vétele, mint sérelmes vagyonfelügyelői intézkedés elleni kifogás benyújtásának elmulasztása, illetve a csődeljárás tartama alatt a peres eljárás megindításának a hiánya nem minősül joggal való visszaélésnek”.

Az volt az álláspontja, hogy az eleve 100%-os kielégítési mérték alá eső privilegizált jellegű követelés esetén fogalmilag kizárt, hogy a hitelező azért ne vegyen részt a csődeljárásban, hogy utóbb egy peres eljárásban a teljes követelését érvényesítse, hiszen a követelését a csődeljárás keretében is 100%-os mértékben ki kell elégíteni. Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes részéről joggal való visszaélés valósult volna meg.

Véleménye szerint alperesnek a szakvéleménnyel szemben felhozott kifogásai is megalapozatlanok. Az igazságügyi szakértő által vizsgált fogyasztási diagramot az elsőfokú bíróság megkeresésére az E.T. Zrt. biztosította. Az alperes korábban sem vitatta a fogyasztás mérését végző területileg illetékes E.T. Zrt. által biztosított mérési adatokat. A szakértő által vizsgált alperesi fogyasztási adatok az arra legilletékesebb szervtől, a mérést végző, a mérési adatokat rögzítő és nyilvántartó E.T. Zrt.-től származnak.

Tekintettel arra, hogy a peres felek tárgyalás tartását nem kérték, az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés alaptalan.

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

Az alperesi fogyasztási helyen 2006. május végén az áramváltók burkolatát szétszedték; az eredeti, 1600/5/A értékű mérőváltókat 2500/5/A értékű belső szerkezetűre kicserélték. Az eredeti 320-as szorzószámú helyett 500-as áttételű volt a kicserélt belső szerkezet.

A felperes az alperessel szemben a 2008. március 1. és 2008. október 20. napja közötti elszámolási időszakra 2012. május 9-i keltezéssel, 2012. június 8-i fizetési határidővel

bocsátotta ki a ... számú, 664 984 kWh mennyiségen alapuló, bruttó 17 931 559 Ft összegű (villamos energia díj, energiaadó, szénipari szerkezetátalakítási támogatás, kedvezményes árú villamos energiatámogatás) számláját.

Az alperes ennek a számlának a megfizetésére köteles.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az áramváltók belső szerkezetének kicserélésére és a kicserélés időpontjára vonatkozóan - a felperes által csatolt, illetve további perbeli bizonyítékok mellett - elsődlegesen P.J. erősáramú villasmérnök, igazságügyi szakértő 30. sorszám alatti „alapszakvéleményére”, az alperesi észrevételre tett 35. sorszám alatti írásbeli nyilatkozatára és a szakvélemény 37. sorszám alatti írásbeli kiegészítésére figyelemmel egészítette ki.

Az ítéltábla a perben érvényesített számla adatait elsődlegesen arra figyelemmel tette a tényállás részévé, hogy a perbeli ítélet anyagi jogereje egyértelműen megállapítható legyen.

Az ítéltábla az alperesi fizetési kötelezettséget arra figyelemmel tette a tényállás részévé, mivel az elsőfokú bíróság ennek tényét az ítélet tényállási részében nem rögzítette, az ítélet jogi indoklásában állapította meg azt, hogy „a perbeli időszakban a megjelölt okok miatt az alperes 664 984 kWh ténylegesen elfogyasztott villamos energia díját nem egyenlítette ki. Ezért a bíróság a Ptk. 387. §-ának alkalmazásával az alperest kötelezte a ténylegesen elfogyasztott villamos energia korábban meg nem fizetett díjának a kiegyenlítésére” (az elsőfokú bíróság ítélete indoklásának 7. oldal, 8. és 9. bekezdése).

Az alperesnek a vele szemben folyamatban volt csődeljárásra alapított jogalapi védekezése alaptalan.

Az alperessel szembeni csődeljárás kezdő időpontjában (2010. október 06.) hatályos, ezért a jelen perben alkalmazandó a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 11. § (1) bekezdés a) pontja szerint a fizetési haladék - többek között - a csődeljárás kezdő időpontjában fennálló és kezdő időpontja után keletkezett villamos energia- és földgázellátásért fizetendő díjak (beleértve a rendszerhasználati díjakat is) kifizetése alól nem mentesít.

A Cstv. 12. § (1) bekezdésének második mondata szerint, a 11. § (1) bekezdése szerinti követeléseket nem kell bejelenteni.

A Cstv. 12. § (2) és (5) bekezdése szerint, a vagyonfelügyelő - az adós bevonásával - külön-külön nyilvántartásba veszi a követeléseket a következőképpen:

a) a 11. § (1) bekezdés szerinti követelések,

b) a 10. § (2) bekezdés f) pontja szerinti határidőben bejelentett, az (1) bekezdés szerinti nyilvántartásba-vételi díj megfizetésével bejelentett követelések, ezen belül külön-külön

ba) az elismert vagy nem vitatott (ezen belül a biztosított és a nem biztosított követelések),

bb) a vitatott követelések (függetlenül attól, hogy azokkal összefüggésben bíróság vagy hatóság előtt van-e jogérvényesítés folyamatban).

Az adósságot és a hitelezőket a besorolásról és a nyilvántartásba vett követelés összegéről haladéktalanul értesíteni kell, és legalább 5 munkanapos határidőt kell számukra biztosítani arra, hogy arra vonatkozóan észrevételt tessenek. Az észrevétel tárgyában a

vagyonfelügyelő dönt, és erről haladéktalanul köteles értesíteni a hitelezőt és az adóst, akik az erről történt tudomásszerzéstől számított 5 munkanapon belül nyújthatnak be kifogást a bírósághoz a vagyonfelügyelő besorolásra vonatkozó intézkedése ellen, ideértve azt is, ha a vagyonfelügyelő nem a hitelező által bejelentett összegben veszi nyilvántartásba a követelést. A bíróság a kifogás elbírálása tárgyában soron kívül, de legfeljebb 8 munkanapon belül határoz. A végzés ellen külön fellebbezésnek nincs helye. A bíróság végzése következtében nem vitatottként nyilvántartásba vett követelés nem minősül az adós általi tartozás-elismerésnek, a hitelezővel szembeni igényérvényesítést nem zárja ki, a vitatottként nyilvántartásba vett követelés vagy a hitelezői bejelentéshez képest kisebb összegben nyilvántartásba vett követelés pedig nem képezi akadályát az adóssal szembeni későbbi igényérvényesítés iránti eljárás megindításának. A bíróság a kifogás tárgyában hozott végzésében elrendeli, hogy a vitatott követelés (a követelés vitatott része) vonatkozásában az adós olyan mértékű tartalékot köteles képezni a csődegyezség során, mint ami a hitelezőt akkor illetné meg, ha követelése nem vitatottként kerülne besorolásra, amennyiben a követelés jogosultja igényét peres úton érvényesíti az adóssal szemben, és ezt a perindítást a vagyonfelügyelőnél igazolja.

A Cstv. 18. § (4) bekezdése szerint, az egyezségi tárgyaláson szavazati joggal rendelkezik az a hitelező,

- a) aki a 10. § (2) bekezdés f) pontja szerinti határidőben bejelentette hitelezői igényét, és
- b) a nyilvántartásba-vételi díjat megfizette, valamint
- c) követelése elismert vagy nem vitatott követelésként került nyilvántartásba.

A Cstv. 20. § (1) bekezdése és (2) bekezdésének első mondata szerint, egyezség akkor köthető, ha az adós az egyezséghez a 18. § (4)-(5) bekezdése szerint szavazati joggal rendelkező hitelezőktől - a biztosított és a nem biztosított hitelezői osztályokban egyaránt - a szavazatok többségét külön-külön megkapta.

A megkötött egyezség azokra az egyezségkötésre jogosult hitelezőkre is kiterjed, akik az egyezséghez nem járultak hozzá, vagy szabályszerű értesítésük ellenére az egyezség megkötésében nem vettek részt, továbbá kiterjed azon hitelezőkre is, amelyek vitatott követelésére tekintettel a bíróság a 12. § (5) bekezdésében tartalék képzését rendelte el (kényszeregyezség).

A fenti jogszabályi rendelkezésekből következik, hogy a fizetési haladék az alperest a csődeljárás alatt a villamos-energia ellátásáért fizetendő díjak kifizetése alól nem mentesítette. A felperes - mivel követelése a Cstv. 11. § (1) bekezdés a) pontja szerinti követelés volt - a követelést nem volt köteles bejelenteni (függetlenül attól, hogy mely elszámolási időszakra végezte el a felülvizsgálatot). A vagyonfelügyelőnek a bejelentett követelést, mint fizetési haladék alá nem eső követelést kellett nyilvántartásba vennie. Függetlenül attól, hogy a vagyonfelügyelő a hitelező által bejelentett követelést vitatott követelésnek minősítette, és nem indult sem kifogásolási, sem peres eljárás, a peres eljárás és a kifogásolási eljárás sem eredményezte volna azt, hogy a felperes követelésének privilegizált jellege megváltozik, és arra az alperes csődeljárásában kötött csődegyezség kényszeregyezséggé kiterjed.

A felperes a Cstv. 18. § (4) bekezdése alapján abban az esetben sem lett volna szavazati joggal rendelkező hitelező, amennyiben kifogást nyújt be, és a bíróság a vagyonfelügyelőt arra kötelezi, hogy a felperes követelését nem vitatottként vegye nyilvántartásba, és abban az esetben sem, amennyiben a bíróság a kifogást elutasítja, de a felperes igényét még a

csődeljárás alatt peres úton érvényesítette volna. A felperes csődeljárásban elfoglalt pozícióján nem változtat az, hogy a vagyonfelügyelő intézkedésével szemben kifogást nem nyújtott be, peres eljárást nem kezdeményezett, kizárólag 2012. június 22. napján nyújtotta be kérelmét, amelynek eredményeként a jelen per alapjául szolgáló fizetési meghagyást kibocsátották.

Mivel a felperes szavazati joggal nem rendelkezett, a Cstv. 20. § (2) bekezdésének második mondata szerint rá a megkötött egyezség kényszeregyezségként sem terjed ki.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a felek közötti szerződésnek a számlázás és fizetési feltételek című 5. pontja abban az esetben is irányadó, amennyiben felülvizsgálat eredményeként a villamos-energia mennyiség különbözetére vonatkozó számla kiállítására kerül sor. A felperes még a csődeljárást megelőzően, a 2008. december 15-i szakértői vizsgálat után megállapíthatta (és megállapította, vagy meg kellett volna állapítania) a ténylegesen elfogyasztott villamos-energia mennyiséget. Így nem lett volna akadálya annak, hogy ne csak a 2007. március 1. és 2008. február 29-e közötti, hanem a perbeli időszakra is elvégezze az elszámolást. Ez azonban nem változtat azon, hogy kizárólag 2012. május 9. napján bocsátotta ki a perben érvényesített számlát, ennek azonban csak és kizárólag az a következménye, hogy az alperesi késedelembe esés csak e számla szerinti fizetési határidő figyelembe vételével állapítható meg. Az alperes az időmúlásra, mint a joggal való visszaélés alapjára hivatkozott, egyéb vonatkozásban azzal nem érvelt. A joggal való visszaélést a Cstv.-nek a jelen ügyben alkalmazandó szabályai, illetve az zárja ki, hogy a felperes követelése ún. privilegizált követelés.

Az ítélet tábla ennyiben pontosította az elsőfokú bíróságnak a későbbi számlázással, a követelés csődeljárást megelőző időszakra esésével és a joggal való visszaéléssel kapcsolatos jogkövetkeztetését.

Alaptalan alperesnek a perben eljáró igazságügyi szakértő szakvéleményével, a felhasznált áram mennyiséggel és a beavatkozás időpontjával összefüggésben előadott fellebbezési érvelése is. Az alperes iratellenesen állítja, hogy P.J. igazságügyi szakértő szakvéleményét „maga által is bevallottan ismeretlen eredetű fogyasztási függvény adatforrásra” alapította. Az alperes a szakvéleményre 2014. október 21. napján tett írásban észrevételt (33. sorszám alatt érkezett írat). Ehhez mellékelte azt az A/14 megjelölésű kimutatást, amely - álláspontja szerint - a 2007. január és a 2012. november közötti időtartamra tartalmazza az alperesi elektromos-áram felhasználást. A szakértő az alperesi észrevételre tett, 2014. november 11. napján kelt írásbeli nyilatkozatában (35. sorszám alatti írat) nyilatkozott úgy, hogy „az alperes aggálya: bár kicserélték a mérőváltókat (nem kisebbre), de nem fogyasztottak többet. A becsatolt fogyasztási függvény eredete ismeretlen. Az adatforrás származási helye, megbízhatósága, a készítő kompetenciája, stb. nincs feltüntetve a fogyasztási függvény mellett.”

Ezzel szemben a szakértő a 2014. december 10-én kelt (37. sorszám alatt iktatott) vélemény-kiegészítésében „a per 12. szám alatti felperesi beadványában” szereplő diagramokat vizsgálta, annak értékelésével arra a következtetésre jutott, hogy „a 2006. júniusi és a 2008. novemberi rendkívüli villamos energia fogyasztás változást a 3 db áramváltó cseréje, szorzószámának változása okozta, melyet a fogyasztásmérőben nem korrigáltak.”

A „12. szám alatti felperesi irat” pedig - a felperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal egyezően - az elsőfokú bíróság 11-I. számú végzésére az E.T. Zártkörűen Működő Részvénytársaság 2013. április 23-i adatközlésének mellékletét képező mért fogyasztás kimutatása 2006. január hótól 2009. december hóig.

Alapítván állítja alperes a fellebbezésében azt is, hogy a beavatkozás időpontjának megállapítása is kizárólag feltételezéseken alapul. A szakértő a kiegészítő szakértői véleményében is értékelte a fogyasztási függvényt, e körben megjelölte a termékgyártó cég villamos-energia fogyasztását befolyásoló tényezőket, és a szolgáltató által mellékelt fogyasztási diagram alapján egyértelműen meghatározta, hogy az áramváltók kicserélése 2006. május végén történt. Mindezek alapján - az alperesi állásponttól eltérően - a szakértői vélemény az áramváltók cseréjére, annak időpontjára, a ténylegesen elfogyasztott villamos-energia mennyiség és a korábban kiszámlázott mennyiség különbözetének jogalapjára és összegszerűségére is kellő bizonyítékul szolgál.

Erre tekintettel az ítélet tábla - a fenti indokbeli kiegészítéssel - az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, az elsőfokú bíróság részére illetékfeljegyzési jogot engedélyezett, ezért a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket köteles megfizetni. A pereszes alperes köteles a felperesnek megtéríteni a másodfokú eljárással összefüggésben felmerült perköltségét, melynek összegszerűségét az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított - és mértékében nem sérelmezett - elsőfokú ügyvédi munkadíj 30%-ában állapította meg, figyelemmel a pertárgyértékre, az elsőfokú és a másodfokú eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenységre.

Debrecen, 2015. április 16.

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Dr. Görög Attila sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó